

PROLOG

Odora stála na zádi a obhlížela gorgonský Černý oceán. Loď ozařovalo matné světlo, jak rudý měsíc probleskoval mezi mraky. Odora a její bratr Dako se snažili nevzdalovat se od pobřeží, ale tma a houstnoucí mlha jim ho zakrývaly. Malvelovi žoldáci na obzoru nebyli. Odora však nepochybovala, že slídí na moři i na pevnině.

Pohledem zkontrolovala velkou bednu plnou zbraní u svých nohou.

Když pomyslela na to, jak zbraně pomohou gorgonským rebelům v boji s Malvelem, potěšeně se ušklíbla.

Ale v sázce bylo všechno. Jestli je temný čaroděj dostihne a oni budou mít na palubě pašované zbraně, nebude mít s nimi žádné slitování.

Vtom ucítla náraz a skoro přepadla. Naštěstí se přidržela kormidla. Srdce se jí rozbušilo. Rozběhla se na před a uviděla příkrčenou postavičku svého bratra.

„Co se stalo?“ šeptla.

„Nic jsem neviděl,“ odpověděl slabě. „Ale nejsme sami. Něco tam je, v moři.“

Odora zařala pěsti, aby se jí netřásly ruce. „Jestli nás tady Malvelovi vojáci najdou se zbraněmi, tak nás zabijí!“

Dako k ní ustrašeně vzhlédl. „Ne tak nahlas! Rebelové naše zbraně musí dostat. Proti Malvelovi je to naše jediná šance.“ Opatrně vykoul přes zábradlí.

„Vidíš něco?“ dřepa si k němu.

Než mohl Dako odpovědět, loď se zdvihla a palubu zaplavila vlna. Oba byli vmžiku promočení na kost. Z vody se vztyčil dlouhý štíhlý krk a ohyzdná, jakoby hadí hlava.

Bratr a sestra zůstali přimrazení hrůzou. Nestvůra zhoupla hlavu až k nim a rozevřela chřtán. Odora uskočila, jen zahlédla zablesknutí ohyzdných ostrých zubů a rozeklaný kmitající jazyk. Čelisti skously a nestvůra zvedla chlapce za hlavu z lodi. Dako kopal a bušil pěstmi do šupinatého krku, ale nestvůra sevření nepovolila.

„Dako, Dako!“ vyjekla Odora.
Vyskočila a snažila se chytit bratra
za nohy, ale nedosáhla na ně.
Bratrovo tělo se kymácelo příliš
vysoko. Pak s ním nestvůra zmizela
v mlze.

Znovu za sebou Odora uslyšela
hřmění velké vlny, pak se vlna
převalila přes palubu. Když se
dívka otočila, uviděla další hlavu
na dlouhém krku, jak se vynořuje
z vod.

Dvě nestvůry! pomyslela si zoufale.
Druhá hlava se k ní přiblížila
s cvakajícími čelistmi. Odora
uskočila stranou, uklouzla na mokrých
prknech paluby a zastavila se
u bedny se zbraněmi. Bleskurychle ji
otevřela, vytáhla meč a máchlá
s ním vši silou mořské příšeře po
krku. Nestvůří hlava ucouvla před

lesknoucím se ostřím. Ale z mlhy se vynořilo pět dalších hlav, obklopily loď, nakláněly se nad palubu a útočily zuby, ostrými jako jehly.

Odora se oháněla mečem, ale šest hlav bylo rychlejších, komíhaly se sem a tam a mezi jednotlivými rozmachy mečem vyrážely ze všech stran. Odora cítila, jak jí ruce slábnou a meč těžkne každým úderem.

Když se snažila jedné hlavě uhnout, uklouzla a ztratila rovnováhu. Pojednou se loď začala prudce zvedat z vody a paluba se naklonila. Meče, oštěpy i samostříly sletěly do moře.

Opět se hlavy vynořily a Odora vydechla hrůzou, když uviděla, že všechny hlavy vyrůstají z jednoho obrovského hrbolatého těla! Nebylo

to šest nestvůr, ale jedna šestihlavá obluda!

„Ne!“ vykřikla, když nestvůra omotala dlouhým krkem loď a odhodila ji do vln, jako by to byl jen oblázek.

Odoru to vymrštilo vysoko do vzduchu a v poslední vteřině si pomyslela: *„To je můj konec. Prohráli jsme. Beze zbraní rebelové nemají šanci. Malvel, temný zloduch, vyhrál.“*